

## Tapautui omassa piirissämme

— Seuran julkaisu Karjalan Heimo ilmestyy v. 1969 entiseen tapaan ja tilaushintakin on säilynyt entisenä. Lehtenä Karjalan Heimolla on jo vankat perinteet, sillä onhan se ilmestynyt jo yli puoli vuosisataa.

Karjalan Heimo on jokaisen karjalaisen kodin oma lehti. Olethan muistanut tilata sen itsellesi? Karjalan Heimon tilaa mielellään myös hyvä naapurisi ja ystäväsi. Oletko jo muistanut tarjota hänelle lehteä?

— Kihlauksensa ovat julkaisseet 21. 9. dipl. ins. Veikko Kuntijärvi ja mus.opisk. Sirkka Halonen Helsingissä.

— Hannu Antero Pekkarinen on Sveitsissä hyväksytty Bernin yliopiston lääketieteelliseen tiedekuntaan. Hänen äitinsä, o.s. Pottonen, on syntynyt Repolassa 12. 2. 1920, jolloin Repola kuului Suomeen omasta vapaasta tahdostaan. Isä oli kotoisin Kontiolahdelta ja on kuollut v. 1966.

Seuramme johtokunnan jäsen, pankinjohtaja Jorma Puustinen on valittu edustajaksi Espoon kauppalan valtuustoon.

Pielaveden ortod.seurakunnan alueelle rakennettu Hatalan tšasouna vihittiin 14. 9. -68. Vihkimisen toimitti arkkipiispa Paavali seurakunnan kirkkoherran Vasili Kontioisen, rovasti Mikeal Kujan, diakoni Heikki Makosen ja alidiakonien avustamana. Kuoroa johti kanttori Mikko Huovinen. Vihkiäisjuhlassa Pyhän Karitsan ritarikunnan ansiomerkit ojennettiin Mikael Antselalle ja Feodor Merirannalle. Piispallisen siunauskirjan saivat Arssi Toroila, Mikael Pantsu ja Petter Hoskin. Talkoopäiviä tehtiin 302 ja niitä 38 miehen ja 8 naisen voimalla.

— Heikki Lahelma valmistui ekonomiksi keväällä 1968. Aleksi Lahelman perheessä on jo 3 reservinupseeria, joten he voivat hyvin perustaa oman yhdistyksensä, kun omasta takaa löytyy puheenjohtaja, sihteeri ja rahastonhoitajakin.

ASUINHUONEISTOJA valmistui maassamme v. 1938/25.800, 1948/23.400, 1958/30.000, 1964/35.400, 1965/36.700, 1966/36.500.

## MERKKIPÄIVIÄ

— 85 vuotta täytti 27. 10. -68 Stepan Jehkonen Pylkönmäellä. Hän on kotoisin Suojärveltä.

— 86 vuotta täytti Agripina Semeikka, o.s. Jelekäinen, 10. 9. -68 Joensuussa. Hän on kotoisin Suistamolta.

— 97 vuotta täytti Jaakko Mäkinen 15. 10. -68 Maaningalla. Hän on kotoisin Salmista.

— 85 vuotta täytti Emil Siira 30. 8. -68 Punkaharjulla. Hän on kotoisin Impilahdelta.

— 75 vuotta täytti 27. 9. jääkäriväpeli evp. Lauri Ilmari Lahti Helsingissä. Hän on syntynyt Turussa ja 1916 liittyi 27. Jääkäripataljoonaan ottaen osaa asemasotaan Misse-joella. Suomeen hän palasi 1918 ja astui väepelinä palveluksen Suomen Valkoisen Kaartin 6. komppaniaan. 1919 hän liittyi Aunuksen retkikuntaan ja sittemmin Pohjois-Inkerin rykmenttiin, jossa toimi komppanian päällikkönä. Hän on kuulunut Merimeloihin ja on ollut mm. seuran rahastonhoitaja. Aikoinaan hän meloi yksin Tallinnaan ja Tukholmaan saakka.

— 75 vuotta täytti Simo Ruokoranta 10. 10. -68 Iisvedellä. Hän on kotoisin Vienan Kontokista.

— 50 vuotta täytti Palagea Fetikinä 21. 10. -68 Alahärmässä. Hän on kotoisin Itä-Karjalasta.



## TUONILMAISIIN OVAT SIIRTYNEET

— Naimi Kokki kuoli 27. 9. -68 Kemissä. Hän oli o.s. Markov ja oli syntynyt Porajärvellä 14. 9. 1901. Hän oli innolla mukana karjalaisessa heimotyössä ja ortodoksisessa tiistaiseuratyössä. Hautaustilaisuudessa laskivat seppeleitä Karjalan Sivistysseuran alaostaston ja Kemin tiistaiseuran edustajat sekä rovasti P. Rajamo. Siunauksen toimitti pastori Velkko Tajakka ja Kemin ortod.kirkko-kuoro lauloi Raimo Poreksen johdolla.

Lapset ja lastenlapset ovat halunneet kiittää kaikkia, jotka monin eri tavoin kunnioittivat rakastettua vainajaa.

— Agrologi Mikko Lumpeelle avatuivat ikuisuuden portit Keuruulla 8. 9. 1968. Hän syntyi 6. 11. 1901 Aunuksen Tulemajärvellä, josta hän äitinsä Jefinian ja veljensä

Pekan mukana tuli silloisen itärajan yli Suomeen syksyllä 1920. Isä oli sitä ennen siirtynyt tuonilmaisiiin kotitilalla.

Muistan: eräänä pimeänä iltana loka—marraskuussa 1920 koputettiin Itä-Karjalan kansanopiston johtajan asunon ovella. Niinä aikoina liikkui rajan tuntumilla monenlaista väkeä. Oli pidettävä varansa. Oven avauduttua astui sisälle 19-vuotias nuori mies, hieman nuhrisissa tamineissa. Entä asia? Pyrin kansanopistoon. Nyt — Opistotyö oli alkanut, palkat täydet. Johtajan vastaus oli sen mukainen: kielteinen. Sovittiin kuitenkin siitä, että pyrkijä käy neuvottelemassa myös opiston johtokunnan puheenjohtajan (tri H. Karttunen Sortavalassa) kanssa. Opistossa vietetyn yön jälkeen anivarhain pyrkijä painui Sortavalaan. Iltapäivällä tuli Sortavalasta puhelinsanoma: koeta sijoittaa poika vaikeuksista huolimatta. Näin tehtiin, Lumpinin (myöhemmin Lumme) Mikosta tuli kansanopistolainen, eikä sen ahkerampaa, huolellisempaa ja opinhaluisempaa oppilasta sitten ollutkaan.

Seuraavana kesänä Mikko työskenteli opiston laajoilla pelloilla. Syksyllä hän hakeutui Parikkalan maamieskouluun, jonka kurssin suorittuaan hänestä tuli Uukuniemen Viermän tilan (Jännes) työnjohtaja. Mutta eteenpäin teki yhä mieli. Vv. 1927—28 tuli suoritetuksi Kurkijoen maamiesopiston 2-vuotinen kurssi, ja niin oli aukaistu agroligin (ennen maatalousneuvoja) elämäntie. Hoidettuaan Muolaan kunnan maatalousneuvojan tointa vv. 1929—30 Lumme sai kutsun tilanhoitajaksi entiseen opistoonsa Impilahdelle, missä hän tilanhoidon ohella hoiti metallitöiden sekä maatalousaineiden opettajan tehtävät, Opistotyön ulkopuolella Lumme vilkkaasti osallistui Impilahden silloisen »vapaan» maataloustoiminnan rientoihin, usein johtopaikoilla. Tämä toinen Impilahtikausi kesti vuoteen 1938, jolloin Lumme siirtyi Valtion Rajaseututoiminnan maatalousneuvoksi. Osallistuttuaan talvisotaan, (jossa mm. Impilahden kansanopisto oli murennettu), Lumme siirtyi Keski-Suomeen, mutta palasi v. 1941 Salmiin, jossa hän toimi maatalouden jälleerakentamisen johtajana ja työvoimapäällikkönä. Vuoden 1944 rauhanteon jälkeen Lumme siirtyi Keuruulle, missä hän toimi asutusneuvonantajana toimialueenaan mm. Keuruun, Pihlajaveden, Virtain ja Ähtärin kunnat. Lumme oli suorittanut myös kasvatustutkimuksen Jyväskylässä.

Mikko Lumme valittiin jo Karjalassa moniin luottamustehtäviin. Hän oli keskeisiä voimia mm. Salmiin maamiesseuran, maatalouskerhoyhdistyksen, metsänhoitoyhdistyksen, osuuskaupan ja osuuskassan toiminnassa. Keuruulla hän kuului jonkin ajan kunnanvaltuustoon, ja oli jäsenenä kunnallisissa lautakunnissa. Hän kuului mm. Jyväskylän ortodoksisen seurakunnan kirkkovaltuustoon. Keuruun osuuskassan hallintoneuvostoon ja toimi eräiden yhteisöjen tilien tarkastajana. Keuruun karjalaisten toiminnassa Lumme oli keskeisesti mukana. Entisen opistonsa, nyt Punkaharjulla toimivan Itä-Karjalan kansanopiston johtokunnan jäsenenä hän oli kuluvan vuoden alkuun asti. Kansalaisansioistaan hänelle oli myönnetty useita kunnia- ja ansiomerkkejä. Vuonna 1930 hän sai Suomen kansalaisen oikeudet. — Mikko Lumme oli rehti toveri, luotettava ystävä ja hyväntahtoinen, valveutunut ihminen ja kanssavaeltaja. Hänenlaisensa tuntuvat käyvän yhä harvinaisemmiksi. — K. K.

— Sotainvalidi Aleksi Kisonen kuoli 27. 9. -68. Hän oli syntynyt 26. 9. 1904 Suojärvellä. Hän haavoittui talvisodassa uudenvuoden päivänä 1. 1. 1940 Ruhtinaanmäellä, Laatokan koillispuolella. Ellei voimakasta venäläistä armeijaa olisi pystytty pysäyttämään, olisi se hyökännyt Kannaksen armeijamme niskaan. Kisonen sai 50 % aivovamman. Viimeiset vuodet hän asui perheensä parissa Pihtiputaan Alajärvellä. Hän oli Sotainvalidien Veljesliiton Kaunialan sotasairaaan hoidossa. Kaunialan toverikunta kunnioitti hänen muistoaan. Lehti-ilmoituksiin pujahti kuitenkin painovirhepahalainen. Hänen nimekseen ilmoitettiin Tisonen. Tisosa Suojärvellä ei ollut, mutta kylläkin Kisosia. Tämä todettiin oikeaksi tarkistuksen jälkeen.

— Työnjohtaja Pekka Leppä kuoli 15. 9. -68 Kemin sairaalassa vaikean taudin murtamana. Hän oli syntynyt 17. 11. 1900 Vienan Karjalassa, Tunkuan kunnan Kevätjärven kylässä. Leppä tuli Suomeen Vienan kansanousun epäonnistumisen jälkeen v. 1922. Parhaat vuodet hän vietti Kemissä Veitsiluoto Oy:n palveluksessa. Vainajaa jäivät suremaan puoliso ja poika Kemissä sekä veljet, Oskari Kevätjärvellä ja Heikki Murmanskissa.



Luostarin sisaruksia ruokallemassa vanhassa Lintulan luostarissa Kivennavalla. Luostarikäytännön mukaisesti yksi nunnista vuorollaan lukee ruokailun aikana pyhiin elämäkertoja tai muuta hengellistä kirjallisuutta.

Todettakoon, että Uusi Valamon luostari Heinäveden Suuraholla potee veljestön pulaa. Jäljelläolevien munkkien ikä on niin korkea, että loppua voidaan odottaa koska tahansa. Jos luostari saisi nykyaikaiset tilat ja suomenkielisiä veljestöä, voisi karjalainen luostarilaitos jatkaa kunniaakkaita perinteitään.

Heinäveden Palokissa toimiva entinen Lintulan naisluostari on merkittävästi onnellisemmassa asemassa. Sinne on jatkuvasti uusia pyrkijöitä. Tosin vain harvat pyrkijät pystyvät tottumaan ankaraan kuriin, kovaan työhön ja jatkuvaan rukouselämään.